

K A R D I N A L O V A U S K R S N A P O R U K A

(Zagreb, 2006.)

1. Vazam je ispunjenje Božjega susreta s čovječanstvom

Ovo vam pismo pišem kao vazmeno, a temeljno je raspoloženje vazmenoga vremena radost. Vazmeno vrijeme ne obuhvaća samo pripremu za proslavu Uskrsnuća, nego je protegnuto na oživotvorenost Kristova Vazma, na događaj Pedesetnice, na Crkvu. Uskrsnuli daje apostolima svoga Duha na dan Uskrsnuća. Uvečer toga dana ponavlja gestu stvaranja koja je učinjena u prapočetcima (usp. *Post* 2,7), a na Pedesetnicu, prevladavajući jaz nesporazuma, obnavlja jedinstvo ljudskoga roda (usp. *Dj* 2,6). Događaj sklapanja Saveza na Sinaju povezuje se s duhovskim događajem u Jeruzalemu, pri čemu vatra i vjetar očituju Božju prisutnost koja sklapa novi savez, ne samo za jedan narod i ne u tijelu, nego za sve ljude i to u duhu. Cijeli je kršćanski život obilježen Duhom Svetim koji nam je dan da nas preporodi na novi život: da nas suobliča Kristu svećeniku, u našem prinošenju Ocu; Kristu proroku, u svjedočenju novoga života; Kristu kralju, u brizi za stvoreno.

Radosna vijest nije dana kršćanima da bi bili tužni i malodušni. Je li moguće da nam je Bog tako blizu kao što to ustima ispovijedamo, a da o tome oduševljeno ne govorimo životom? Danas Bog nama povjerava naviještanje; šalje nas iz euharistijske dvorane da bismo pronijeli veliku vijest kako nas Bog ljubi. Otac nebeski svakomu od nas progovara: *Ti si*

moj sin, moja kći; u tebi je moja milina. Učimo u sebi i oko sebe prepoznavati djelo njegova Duha.

Vazam je naš prelazak u novi i vječni savez. On nam omogućuje da postanemo sposobni živjeti kao sudionici stvarateljskoga djela Boga Oca, poslušni njegovoj volji kao Sin i sa Sinom, u zajedništvu ljubavi koja nas snagom Duha Svetoga oslobađa i budi čežnju za preobrazbom nas samih i čitavoga svijeta.

Pozvani smo na novi život koji je niknuo iz otajstva muke, smrti i uskrsnuća Gospodina Isusa Krista. Taj vazmeni temelj naše vjere prelazak je Božje snage u našu povijest; prisutnost je Gospodara života koji je stvorio svijet i čovjeka, koji ga obnavlja izlijevajući svoj Duh ljubavi u njega. Vazam je ispunjenje Božjega susreta s čovječanstvom, punina objave njegove prisutnosti i blizine njegovu narodu.

Vazam je naša zemlja obećanja u kojoj se živi novi i vječni život: s Bogom Ocem – s Ljubavlju koja stvara; s jedinorođenim Sinom – s Ljubavlju koja otkupljuje i spašava; te s Duhom Svetim – s Ljubavlju koja posvećuje i daruje puninu života. Ta je zemlja obećanja, novo čovječstvo koje nije zatvoreno u sebe niti je rob ovisnosti; čovječstvo koje nije uvjetovano strahom da će nestati u ništavilu smrti. To je čovječstvo slobodno od bilo kakve bojazni, rođeno samo zakonom ljubavi, usmjereno prema dobru, obnovljeno »u pravednosti i svetosti istine« (Ef 4,24).

Vazam je uvijek, spajajući korizmeno i pouskrsno vrijeme prizivanje *zemlje obećanja* i spomena na hod kroz pustinju. Korizma je vrijeme snažnoga iskustva vjere, vrijeme susreta s prisutnošću Boga i njegove Riječi, vrijeme prepuno hoda u pouzdanju i nadi, u snažnijem zajedništvu s njim koji nas vodi i prati; koji se objavljuje i koji nam govori. Pedesetnica je život Crkve koji je preporođen, ali koji ne dokida

pustinju. Crkva je u obnovljenu životu još osjetljivija na prožimanje života i pustoši.

2. Koncil je siguran kompas

Proteklih smo se mjeseci na razini cijele Crkve, pa tako i u našoj mjesnoj, spominjali 40. obljetnice završetka Drugoga vatikanskog koncila. Bili su to dani zahvalnosti i razmatranja. Koncilska je obnova u proteklih četrdeset godina u život Crkve i društva utkala mnoštvo dobrih pothvata. U crkvenome je životu nastalo puno novih ostvarenja, a neka su stara oživljena ili preoblikovana. Nastojali smo oko liturgijske obnove, dublje posvijestili svoj krsni poziv i potrebu svjedočenja, ojačali suradnju vjernika laika i zaređenih službenika.

Ipak, uza sve to, suočavamo se s činjenicom da su ono što vjerujemo, i Bog u kojega vjerujemo, u svakodnevnome življenju nedovoljno primjetljivi. Na širokome društvenom polju rabi se doduše kršćanski rječnik, i kad je to primjereno i kad on postaje protugovorom; poziva se na kršćansku baštinu i gaji folklorni izraz, ali osobni život krštenih i njihova vjera kao da nemaju dodirnicu s društvenim životom: s kulturom, znanošću, umjetnošću, politikom, gospodarstvom i drugim područjima javnoga života.

Naša zagrebačka Crkva nalazi se u završnom dijelu pripreme Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije u kojoj se na poziv blagopokojnoga pape Ivana Pavla II., želi pitati i o prihvaćanju Koncila. Naime, Koncil je siguran kompas koji nam je dan da nas usmjerava u našem vjerničkom hodu u dvadeset i prvom stoljeću (usp. *Novo millennio ineunte*, 57). Lijepo je stoga posljednjih mjeseci slušati kako vjerničke

zajednice, osluškujući što Duh govori našoj zagrebačkoj Crkvi, sve glasnije pjevaju himan Druge sinode, šireći zajedništvo i pozivajući da nam se pridruže i oni koji se još nisu uključili u taj iznimno važan nadbiskupijski događaj, u tu skladbu Gospodnjega Duha. Ovim se pismom, draga braćo i sestre, u ovo vazmeno vrijeme, radosno pridružujem vašim sinodskim naporima donoseći neke naglaske za vaše predsinodske susrete koji se priređuju u našim župama, dekanatima i na drugim razinama u našoj Zagrebačkoj nadbiskupiji.

Nitko se u Božjemu narodu, u Crkvi, ne smije naći na rubovima. Drugi vatikanski koncil ponovno je otkrio nenadomjesticke mogućnosti čitave Crkve. Danas je nepojmljivo da se ne dopusti Duhu Svetomu progovoriti po vjernicima laicima. Oni u Crkvi po primljenim karizmama vraćaju energiju, podupiru i izražavaju jedincatost Kristova tijela. Posebnost laikata jest da 'posvećuje' svijet milošću koju je od Boga primio, ali isto tako da u Crkvi djeluje i usmjeruje je u njezinim izborima i u njezinim odlukama.

U sinodskome zajedništvu koje sve snažnije gradimo, želimo dati glas svima u Crkvi. I sada, dok već razmatrate pojedine izabrane teme iz crkvenoga života, ne zaboravite konačnu svrhu. Svaki vjernik može pridonijeti da naša Nadbiskupija dođe do jasnijih naznaka puta koji nas vodi k Bogu, a s Bogom k drugim ljudima.

3. Predsinodski susreti unose novu dinamiku u naše zajednice

Sinodski hod naše mjesne Crkve dosegao je u ovoj kalendarskoj godini novi vrhunac u predsinodskim susretima koji se održavaju u župama i drugim zajednicama vjernika. Više stotina do sada održanih

susreta svjedoči o novom iskustvu zajedništva koje se rađa pod okriljem pripreme Sinode. U predsinodskim raspravama naši vjernici imaju priliku, vođeni učiteljskom riječi Crkve te razmatrajući trenutačno stanje, očitovati svoje mišljenje i prijedloge o mnogim pitanjima koja su u dosadašnjem tijeku pripreme Sinode prepoznata kao važna za našu Nadbiskupiju. Takvim doprinosom sudionici predsinodskih susreta obogaćuju jedni druge, svoje župne i druge zajednice vjernika, a dijeleći putem zapisnika zaključke pojedinih susreta s Tajništvom za pripremu Sinode, posredno obogaćuju i širu nadbiskupijsku zajednicu, budući da će rezultati rasprava biti temeljna građa za izradu radnog dokumenta same Sinode. U tom dvostrukom obogaćivanju osjeća se prisutnost Duha Svetoga, pravog pokretača svakog crkvenog djelovanja koji nadahnjuje, prati i vodi naš sinodski hod.

Poslanje primljeno na krštenju dobiva novi prostor rasta i djelovanja koji omogućuje raspirivanje karizmi i očitovanje talenata i primljenih darova. Po predsinodskim susretima nastaje nova dinamika u zajednicama vjernika kojom se učvršćuje vjernost Evandjelju i daje snagu za suočavanje s izazovima vremena. Razmatrajući postojeću crkvenu praksu u ogledalu crkvenoga nauka otvaraju se novi vidici koji pomažu stvari sagledati u većoj širini i dubini. Gajimo nadu da će se suradnjom mnogih sudionika predsinodskih susreta te u razmjeni njihovih zaključaka i odgovora na pitanja postavljena u procesu nadbiskupijskoga savjetovanja ponuditi rješenja nekih otvorenih pitanja te donijeti pastoralne smjernice za buduće djelovanje naše mjesne Crkve.

4. Razvija se novi stil suodgovornosti

Po pripremi Sinode događa se u našoj mjesnoj Crkvi gibanje i zamah koji obuhvaća kako svećenike, redovnike i redovnice, tako i naše vjernike laike. U mnogim je vjernicima upravo po sinodskim susretima probuđena svijest o poslanju i odgovornosti za svoju Crkvu. Po pripremi Sinode u našoj je Nadbiskupiji započeo novi oblik komunikacije. Razvija se jedan novi stil suodgovornosti svih vjernika za svoju župnu i svoju nadbiskupijsku zajednicu; jednom riječju: za svoju Crkvu.

U takvoj komunikaciji međusobno se obogaćujemo i prepoznajemo kao članovi iste župe, iste Nadbiskupije. Dijelevći i razmjenjujući mišljenja o različitim pitanjima izoštrujemo svoj vjernički pogled, činimo ga dalekovidnijim i spremnijim na suočavanje s nebrojenim izazovima našega i budućega vremena. Po toj novoj komunikaciji rastemo, postajemo zreliji i spremniji upustiti se u životnu avanturu s Bogom. Na taj način unosimo Boga u sve pore života, ne uskraćujemo mu pristup niti u jedno područje.

Po sinodskoj komunikaciji želimo Boga unijeti ne samo u naše župne i druge zajednice, već i u naše obitelji, škole, na radna mjesta, u kulturu, znanost i umjetnost, u gospodarstvo, politiku, zdravstvo, medije i šport. Cijeli život želimo prožeti Bogom te, »nepoljuljani u nadi evanđelja« (Kol 1,23), biti drugima spremni dati obrazloženje nade koja je u nama, ali blago i s poštovanjem (usp. 1Pt 3,15-16). Ne znamo kamo će nas to dovesti, ali imamo pouzdanje da smo na dobrom putu, na zajedničkom putu koji želi biti hod u novosti života (usp. Rim 6,4).

5. Vjernici daju dušu hrvatskom društvu

U današnjemu društvu koje se po mnogočemu s pravom naziva društvom obrazovanja, učenja i komunikacije, prisiljeni smo baviti se mnoštvom pitanja, što život i iskustva čini šarolikima. No, u takvome je pristupu čovjek pod prijetnjom površnosti, možda i iz nametnute nužnosti. Stoga nam je trajno potrebno napuštanje površnoga i traženje sabranosti kako ne bi promaklo ono bitno u životu.

Zajedno s naviještanjem evanđeoske ljubavi i kršćanskoga prihvaćanja grješnika danas ne smijemo šutjeti o teškim povredama ljubavi, a kojih je uistinu bezbroj. Ovdje naznačujem samo neke: u odnosu prema Bogu, to je svakako življenje kao da Boga nema; u odnosu prema stvorenomu jest nebriga i narušavanje stvoriteljskoga sklada, obescjenjivanje života od začeca do naravne smrti; u odnosu prema bližnjima to je svako iskorištavanje drugoga, nebriga za siromašne i potlačene, zloraba darova koji su dani na službu drugima, vršenje političke i gospodarske uloge bez odgovornosti, pokvarenost, korupcija, medijsko nepoštivanje istine i ljudskoga dostojanstva...

Svi smo odgovorni za ono što se događa u svijetu i naša solidarnost koja izvire iz Božje ljubavi, utjelovljene, trpeće i proslavljene, poziva nas da sve jasnije uviđamo kako problemi nisu apstrakcija, već zbilja koja zadire u ozračje naših obitelji i zajednica, našega crkvenog i građanskoga življenja. Premalo smo osjetljivi na svoje osobne nevjere koje se odražavaju i na grijeha prema crkvenosti i prema društvenosti te zato molimo od Boga dar obraćenja i milost oprostjenja.

Kao vjernici Katoličke Crkve u Hrvatskoj nastojimo ostvarivati velika i važna djela. U svakome djelovanju kao vjernici u to što činimo unosimo i Crkvu i svoju crkvenost. Iako to u javnosti često nije priznato

нити predstavljeno na objektivan način, vjernici – uz svu svoju nesavršenost – daju dušu našem hrvatskom društvu. Naše pogriješke, s kojima se i mi sami trebamo neprestano i ozbiljno suočavati, preuveličavaju se i ističu, dok se uspjesi umanjuju, previđaju ili zataškavaju, a Crkvu se s puno strana prisiljava na prilagođivanje društvenim pomodarskim gibanjima.

Svi navedeni i ini izazovi za naš identitet pozivaju nas na molitvu i spremnost na odricanje, kako bi nam pogled postao i ostao bistar i jasno razlučio volju Božjega Duha od tzv. duha vremena. Iako bismo s pravom mogli biti ogorčeni što se mnoge činjenice iz crkvenoga života iskrivljuju, mi jedino želimo da nam se dopusti raditi za dobro. Poteškoće i zapreke kršćanima nikada nisu bile izgovorom za neostvarivanje dobra, ali zapreke trebamo poznavati, posebno one namjerno postavljene, i zalagati se za što širi prostor djelovanju dobra.

6. Otvorenost prema životu kao daru i zadaći

Za takav je stav potrebna svijest o svojoj ukorijenjenosti u vjeri i svijest o kršćanskome identitetu. Kao Crkva, uz sve nutarnje raznolikosti i rasprave, odviše se lako dopuštamo dijeliti izvana. Crkva se može dičiti svojom širinom samo ako živi ukorijenjenost u otajstvu Trojedinoga Boga. Iz toga korijena koji se nikada ne suši izrastaju mladice, a ovdje spominjem samo dvije: osjetljivost za duhovne vrjednote i otvorenost prema životu kao daru i zadaći.

Blagoslov za hrvatski narod i za europsko zajedništvo naroda kao vjernici tražimo i gradimo na molitvi kao odgovoru, proisteklu iz Božje Riječi. Taj je odgovor izražen davanjem hvale, zahvaljivanjem i usrdnom

molbom za naše potrebe. Naše župne zajednice trebaju postati snažnije škole molitve, a naša liturgijska slavlja snažnije prožeta svetošću i ljepotom. Ona trebaju odražavati sjaj Božje slave.

Druga grana kršćanskoga života, koja danas zahtijeva veću brigu, jest osjetljivost za život, ona suptilna brižnost za život od začeca do smrti. Ta život nam je povjereni Božji dar i zadaća. On je danas na razne načine pod stalnom prijetnjom, obescjenjivan i gašen. Suprotstavljati se pobačaju i eutanaziji znači liječiti društvenu ranu koju ni u kojemu trenutku ne smijemo previdjeti, ma koliko to izgledalo nepopularno. Potrebna su nam savezništva koja ne će okupiti samo kršćane, nego sve ljude koji ponekad osjećaju preslabu zaštitu istine o ljudskome dostojanstvu. To znači ponirati u srž i osluhnuti veličinu, zapravo otajstvenost Radosne vijesti. To nas čini ozbiljnim i djelotvornim kršćanima.

Naša stalna kušnja jest da ne računamo s Bogom, da kroz molitvu i služenje ne čujemo njegovo obećanje. Iz takvoga se stava rađa utapanje u prosječnost, prilagođavanje glavnim tijekovima koje nameće pomodarstvo, strah da se ne zahvati previše, briga oko toga da se istine naše vjere formuliraju tako da se mogu posvuda uklopiti. Sakramenti se tada svode na razinu društvenih događanja i obiteljskih proslava, moralne se norme prešućuju, ne samo glede zaštite života, nego i one koje gospodarsko i političko sebično djelovanje obilježuje kao nekršćansko. Pri toj se kušnji zaboravlja da se kršćanstvo ne može svesti na neki minimum, jer time kršćanstvo postaje neprepoznatljivim.

7. Molitva nam daje identitet

U mnogovrsnosti nadbiskupijskoga sinodskog rada i inače u kršćanskome životu molitva bi mogla izgledati poput jednoga od brojnih sastojaka, no ona ima puno temeljnije značenje. Naime, na svakome koraku svoga hoda Crkva pronalazi snagu u Gospodinu i život u zajedništvu s njim. Upravo molitva nas vodi k njemu i u njemu nas učvršćuje. Molitva nas izbavlja iz umišljenosti da smo mi nositelji obraćenja i spasenja te da mi određujemo tijek povijesti.

Molitva ne oslobađa vjernika od razmišljanja i od truda da se suoči s prilikama čovjeka današnjice. Svjesni smo svoje slabosti te u poniznosti prihvaćamo biti sredstvom snage Uskrsnuloga. Zauzetost i briga oko planiranja pastoralnoga djelovanja usredotočuju se u otkrivanju *Božjega plana*. Molitva daje prostor Kristu, kako bi vodio svoju Crkvu. Molitva vraća i ponovno uspostavlja istinu o njegovu vrhovnome gospodstvu i ne dopušta nikakvu ljudsku kratkovidnu uznositost.

Promatrajući Isusov život, mi ga susrećemo u naviještanju, razgovorima, putovanjima, a posebice u molitvi. Njegov odnos s nebeskim Ocem nije samo počinak, nego povratak na izvorište i snažnije uranjanje u istinu o sebi i o svome poslanju. Njegova se molitva ne iscrpljuje u trenutku koji bježi, a koji je predodređen za stvari koje treba učiniti. Njegova *osamljenost u molitvi* je zbijeni trenutak zajedništva s Ocem i s ljudima.

U ozračju društva koje je zaglušeno orkestriranim odvlačenjem pozornosti od bitnoga i vjernici su pod prijetnjom otuđenja koje ne dopušta otvorenost za molitvu. Umjesto da molitva ima mjesto prije svega, sve dobiva svoje mjesto prije molitve. No, ostaje istinitim da nam molitva daje identitet, usmjeruje nas, otkriva nam smisao... Nije

dostatno prilagoditi programe i planove, govor i sredstva komuniciranja; nisu dostatne ni karitativne akcije, nego bujanje svetosti koje se rađa iz zajedništva s Bogom u molitvi. Nema društvene obnove, nema obnove hrvatskoga društva koja ne polazi od molitve.

Preobrazba društvenih prilika i struktura ima svoje polazište u susretu s Bogom u molitvi, koja na taj način postaje moćna snaga u povijesnim događanjima. Povijest treba čitati u molitvi, da bi se u njoj otkrili tragovi Božje nazočnosti, a zatim u svjetlu Božje riječi, molitvom proročki zahvaćamo u povijest. Sinodski hod je ponajprije hod molitelja i zato su potrebni trenutci u kojima odnos s Bogom postaje klanjanje, davanje hvale, slušanje, molba. Samo Božja prisutnost, toplina njegove blizine stvara, preobražava i obnavlja. Ona obnavlja sve u što je udahnut život i daje nam osjetiti kako je lijepo biti ljubljen od Boga.

8. Bezakonje i nepravda siju pustoš

Knjiga Mudrosti upozorava: »Svu će zemlju opustošiti bezakonje i opačina će prevrnuti prijestolja vladalačka« (*Mudr* 5,23). Bezakonje i nepravda siju pustoš. Bilo koja nepravda unosi neravnotežu u sustave vrijednosti. U duhovnome ozračju današnjice vrijednosti izgledaju kao teret. Kada se ono što zovemo vrijednostima zanemaruje ili se na ljestvici smješta iza onoga što trenutno smatramo važnijim, dolazi do neravnoteže, a baš je ona u temelju pustošenja i pustoši. To se ne odnosi samo na vrijednosti prirodnih bogatstava, na zaštitu kojih smo kao kršćani pozvani po svome kraljevskom svećeništvu u Isusu Kristu, nego i na pozornost prema životu čovjeka, kao prvoj od svih vrijednosti. Naime, ljudska sebičnost, u ime zahtjeva za učinkovitošću i tzv.

napretkom, onu vrijednost koja oslobađa pretvara u teret, kojega se treba osloboditi. Kao posljedica toga jest rast neuravnoteženosti i nepravdi te otvaranje vrata smrti da bi vladala zemljom, braneći svjetlu uskrsnuća da u život vrati sve što je tama gurnula u trulež.

Razumljiv je, ali jednako tako pobuđuje i sućut, veliki napor uvjetovana i pritiješnjena čovječanstva, ovisna o vlastitim potrebama, kako s toliko zabluda i izgubljenosti luta iz jedne pustolovine u drugu, tražeći hranu koja bi ga nasitila i služeći gospodarima koji ga izrabljuju. Dramatično je vidjeti tolika ljudska nastojanja kako grčevito posežu za prolaznim, uzvisuju moć sebi stvorenih vođa, stvaraju mitove i slijede ideologije. Tužno je promatrati kako se najprije vežu uz jednu vrstu prosudaba ili osjećaja, da bi ih ubrzo pretvorili u suprotne, neprestano se hvatajući stvari koje zavaravaju i zavode, a zatim ih odbacuju uz obescjenjivanje i dokidanje svake dosljednosti i dostojanstva.

Zemlja, na kojoj bi mogao procvjetati život, toliko se puta pretvara u prostor osvajanja. Čovjeka, muškarca i ženu koji rade često se svodi na iskoristivu radnu snagu ili pak na prostituirano tijelo za one koji – želeći kupiti užitak – na druge prenose vlastitu prazninu bez ljubavi. U takvoj nepravdi djeca, ona tek začeta ili već rođena, bolno su prepuštena odraslima da ih rabe kao igračke, a koliki mladići i djevojke koji sanjaju o radosnoj slobodi postaju tek klijentima prljavih lanaca droge.

U takvome ozračju politika lako postaje borba za osobnu premoć ili premoć jedne skupine nad drugom, neprestano tražeći prostore sukoba i neplodnih rasprava kojima u središtu nije istina. Poticano i nekim masovnim medijima kojima je hrana za djelovanje jednako tako moć, a ne služenje čovjeku u istini, ozračje društvenoga života i odnosi među ljudima zatrovani su napetostima koje dovode do pomanjkanja ljudske osjetljivosti i do gorčine, samoće, tjeskobe i nepovjerenja. To je

utroba iz koje se u konačnici rađa nesposobnost za razvijanje općega dobra; nesigurnost koja zahvaća mladež; nespремnost bračnih drugova na uzajamnu ljubav, žrtvu, odgovornost i praštanje što među supružnike unosi lomove i rastave.

9. Kršćanin ne prihvaća ponašanje koje pustoši društvo

Kao kršćani, zahvaćeni dinamikom Kristova vazma, na raznim mjestima u tome istome društvu pozvani smo oduprijeti se svemu što vodi u osiromašivanje kršćanske kulture ljubavi. Malodušnost ne stanuje u kršćanskome srcu koje se susreće s Uskrsnulim. Tako kršćanin u svojoj vjeri zna koliko su kršćanstvu protivna, štoviše da ga niječu sva ponašanja koja prihvaćaju logiku izrabljivanja, korupcije, neodgovornosti, neistine...

Znam, dragi vjernici, da vam je ponekad teško na radnim mjestima i u obiteljima svjedočiti kršćanstvo, ali ako se ne pokušamo ponašati suprotno od spomenute logike pustošenja, ima li još smisla da se zovemo Kristovim imenom? Svaki od nas zna u dubini duše što je ispravno, a što nije, samo nam je potreban otklon koji će umanjiti nelagodu i strah od okoline. Kako je lijepo čuti kad netko kaže da kao kršćanin i katolik ne želi sudjelovati u djelima i razmišljanjima koja odudaraju od poštenja; kako je lijepo vidjeti nas kršćane da ne prihvaćamo nametnuto ponašanje koje pustoši društvo, obitelji i nutarnji mir drugih ljudi, ali i nas samih.

Vazmeno otajstvo uvodi nas u ono što je ljudski i vjernički bitno, u ono što je konačni razlog našega razmišljanja o tome što nas čini Crkvom; gdje su naši nedostaci koji priječe da se očituje to otajstvo i

radost u Bogu; što su mogućnosti koje mogu odgovoriti na izazove vremena. Pretpostavka za to je nedvojbeno usvajanje vjerskih istina u svoj život, neopterećeno, oduševljeno. Sinoda nije nešto što činimo sami i gdje se očekuje samo naša umješnost. To je i dalje Božji poziv na obraćenje i novi početak. »Novost života« je ta koja daje smisao i koja nam pomaže da u svjetlu Kristove povijesti čitamo i tumačimo svoju svakodnevicu.

Pozvani smo hrabro i zauzeto umiješati se u svjetska zbivanja tamo gdje nedostaje ljubavi, gdje se napušta put pomirenja, gdje se olako zanemaruju vrijednosti, gdje se na složena i duboka pitanja daju površni odgovori, gdje je stvoreni svijet, a osobito čovjek ugrožen i gdje ljudi postaju prijateljom jedni drugima. Naša Crkva, koja se obnavlja u vjeri, postaje blagoslovom za kršćanstvo i ljude u hrvatskoj domovini kada je spremna služiti onako kako je to Krist činio.

Papa Benedikt XVI. piše: »Taj ispravan način služenja čini djelatnika poniznim. On se ne uznosi nad drugim, koliko god da je bijedno stanje u kojem se ovaj nalazio. Krist je uzeo posljednje mjesto na svijetu – križ – i upravo nas je tom krajnjom poniznošću otkupio i trajno nam pritječe u pomoć. Tko pomaže drugima, uviđa da na taj način biva i sam pomognut; to što može pomoći drugome, nije njegova zasluga ili postignuće. Ta je dužnost milost. [...] Pokatkad nas prevelike potrebe i naše vlastite ograničenosti mogu obeshrabriti. Ali upravo će nam tada pomoći spoznaja da, u konačnici, nismo ništa drugo već sredstvo u rukama Gospodnjim, a ta nas spoznaja oslobađa preuzetnosti da smo mi sami i osobno odgovorni za izgradnju boljega svijeta. U poniznosti ćemo činiti ono što je u našoj moći i u poniznosti se pouzdati u Gospodina. Bog je taj koji upravlja svijetom, ne mi« (*Deus caritas est*, 35).

10. Uskrsnuće otvara put za novu dimenziju življenja

Svaki put kad je Isus govorio o svojoj mucij, uvijek je naglašavao i svoje uskrsnuće. I anđeo koji ženama navješćuje uskrsnuće, istodobno im spominje i muku: »Ne plašite se! Isusa tražite, Nazarećanina, Raspetoga? Uskrsnu! Nije ovdje!« (Mk 16,6). Uskrsnuće izokreće ljudsko vrednovanje. Ono je istina Raspetoga.

Kristovo je uskrsnuće stvarno, ali nije povratak u prijašnje stanje. Isus se ne vraća, nego otvara put u novu dimenziju življenja za koju nemamo riječi ni opisa – Isus je ušao u Očevu slavu. Kao što ponavlja i sv. Pavao, naše uskrsnuće ne će biti tek oživljavanje smrtnoga tijela, nego će čitav čovjek ući u život – preobražen: »Sije se u raspadljivosti, uskršava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskršava u slavi; sije se u slabosti, uskršava u snazi; sije se tijelo naravno, uskršava tijelo duhovno« (1Kor 15,42-44).

Nada koju nam je Bog otvorio uskrsnućem Kristovim temelji se u Bogu. Onaj koji nas je stvorio u svojoj vjernosti i ljubavi ne prepušta nas smrti. Temelj našoj nadi ujedno je i istina o čovjeku. Bog želi svakoga čovjeka privući k sebi; objavio nam je da sve ljude želi po križu i kroz životne tjesnace voditi k uskrsnuću i u prostranstvo svoga kraljevstva. Molimo ga da našoj Crkvi udijeli radosti i snage da se trajno obnavlja te bude otvorena za sve poticaje Duha i postojana u nepokolebljivoj vjernosti.